

[J. C. A. Larsen.]

jo nærmest en Forglemmelse under Hastværksarbejdet for at faa Jagtloven af 1931 færdig. Jeg advarer dog noget imod at gaa videre ad denne Vej, med Retten til Forhandling af Vildt udover Jagttiden, da det fører til, at maaske adskillige vil benytte sig af det og ogsaa udvide Jagttiden.

Den højtærede Landbrugsminister har motiveret Forslaget med, at Toldforanstaltninger for udenlandsk Vildt har bevirket større Efterspørgsel efter det indenlandske Vildt — og det er kun godt, naar der er noget —, og ud fra dette vil jeg henstille til den højtærede Minister, om ikke han kunde tænke sig, at Lovens Slutningsdato for Jagttiden for Harer, som Ministeren i Henhold til Dispensationsbestemmelsen i Jagtlovens § 18 forrykkede i Efteraaret, igen kunde blive indsat. Jeg skal ikke komme ind paa Anledningen til Dispensationen og heller ikke fordybe mig i selve Dispensationsbestemmelsen, ihvorvel jeg ud fra mine Forudsætninger maa mene, at denne Dispensation er imod Lovens Forudsætninger; men alle, som var med i Jagtlovens Udvalgsarbejde i 1931, vil jo vide, at en af de Ting, som tog den største Tid og voldte den meste Diskussion indenfor Udvalget, var at finde de rette Datoer for Harejagten, baade Begyndelsesdato og Slutningsdato, og naar der nu endelig var blevet opnaaet en Overenskomst angaaende dette, vil jeg tro, at mange med en vis Forbavselse har set paa, at Slutningsdatoen, som før var den 24. December og ved Jagtloven blev sat til den 18. December, nu af Ministeriet blev rykket frem til den 12. December.

Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister, om der ikke var Mulighed for at faa Jagtlovens rigtige Bestemmelser med Hensyn til Harejagten tilbage igen. Forholdene medførte jo, at Dispensationen ikke blev effektiv, og disse Harer, som var tiltænkt et fyrsteligt Skud, maatte nøjes med at figurere i Vittighedsbladene en 8 Dages Tid. Jeg kunde derfor godt tænke mig, at deres Mission paa det Omraade var fuldført, og man nu kunde faa Lov til at skyde dem indtil den 18. December, den Dato, som Jagtloven bestemmer.

Til Slut vil jeg gerne henstille til den højtærede Minister, om ikke det var muligt, at vi kunde faa en Fortegnelse over, hvor store Beløb der er indkommet ved Salg af Jagtkortene i denne Sæson, hvor meget Forsikringsudgifterne andrager, og hvor

meget Administrationsomkostningerne andrager, fordi der jo var meget stærk Diskussion om, hvorledes disse Tal vilde komme til at se ud.

Jeg vil gerne være med til at fremme Sagen hurtigt, dersom vi gennem en kort Udvalgsbehandling kan faa ændret Datoen for Harejagten Ophør til den 18. December.

Ulrich: Det foreliggende lille Lovforslag har jo ikke nogen stor Betydning, og vi fra vor Side kan tiltræde det med ganske faa Ændringer, idet jeg maa mene, at de 8 Dage, som Ministeren foreslaar, at man efter Udløbet af Jagttiden kan faa plomberet Vildtet i, er for lang en Tid. Det vil opfordre direkte til, at man udvider Jagttiden og skyder i disse 8 Dage, skønt der er Fredning. Det maa være tilstrækkeligt, naar disse 8 Dage erstattes med 2, og jeg vil — dersom Ministeren har Tid til at høre efter, hvad jeg siger — spørge ham, om han er villig til at ændre disse 8 Dage til 2 Dage.

Ligeledes vil jeg spørge Ministeren, om han ikke finder, at de 50 Ø., som der foreslaas som Betaling for at faa stemplet en Hare og en Fasan, er et alt for stort Beløb. Det kunde maaske gaa an for en Hares Vedkommende, men for en Fasan er det et meget stort Beløb i Forhold til dens Værdi; og naar man ser det i Forhold til det Beløb, der gives for at faa stemplet et Stykke Raavildt, hvor Prisen er 1 Kr., maa sikkert enhver erkende, at 50 Ø. er et ganske uforholdsmæssigt Beløb for en Fasan. Hvis Ministeren vil ændre de 8 Dage til 2 og de 50 Ø. til 25, vil jeg mene, at Ministeren kan faa dette Lovforslag gennemført med vore Stemmer.

Men jeg vil gerne i den Anledning, som Lovforslagets Fremsættelse giver mig, spørge Ministeren, med hvilken Ret han i Efteraaret, den 21. September, udstedte en Bekendtgørelse om, at han forrykkede Jagttiden for Fasaner og Harer fra 1. Oktober til 24. September og samtidig lod den ophøre, i Stedet for den 18. December og den 31. December, henholdsvis den 12. og den 25. December. Med hvilken Ret? Der staar ikke det allerfjerneste i Jagtloven om, at Ministeren har en saadan Bemyndigelse. Dette er efter min Mening et fuldstændigt Overgreb. Det er en Tilbøjelighed, som jeg tror Ministeren skulde lægge af, dette at ville diktere Love i Stedet for at følge det, der staar i dansk Lovgivning.

Naar man læser § 18 i den nugældende Jagtlov, hvor der gives Landbrugs-